

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ
«ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ»

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Δ. ΠΕΡΙΔΗ

«ΑΘΗΝΑ – ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ 1985»

Σε στιγμές απολαυστικής ραθυμίας, όταν οι εξωτερικοί θόρυβοι έχουν απομακρυνθεί και κανένας πόνος σωματικός δεν παρεμβαίνει, τότε το βλέμμα ελεύθερο, αρχίζει να «ψηλαφεί» το χώρο. Αγγίζει τα αντικείμενα, νοιώθει το φως να κάθεται με τρόπο σωματικό πάνω στις επιφάνειες των πραγμάτων, ενώ στα σκιερά μέρη, όπου το φως εμποδίζεται από τις ιδιοτροπίες της πλοκής του χώρου, το βλέμμα βυθίζεται μέσα στις διαφάνειες των σκιών. Μια σχέση εντελώς μυστική δημιουργείται ανάμεσα στο ζωγράφο και το χώρο.

Ίσως οι λεγόμενες «Εικαστικές Τέχνες» να είναι λιγότερο οπτικές και περισσότερο «Τέχνες της Αφής». Τουλάχιστον για μένα είναι περισσότερο το δεύτερο. Αν προσπαθώ να αποδώσω τις διαφορετικές ποιότητες της ύλης, δεν είναι επειδή αυτό με ενδιαφέρει σαν επίτευγμα, αλλά γιατί προσλαμβάνω τον κόσμο μέσα από αυτές.

Πέρα από αυτό, το έργο με ενδιαφέρει και σαν υλική οντότητα, σαν αντικείμενο δηλαδή καθαυτό – το πολύτιμο της ύλης, η ηδονή της ύλης, η αφύπνισή της από το φως, ο διάλογος ανάμεσα στο κρυφό και το φωτισμένο, η σιωπή και η ταραχή του -.

Βέβαια όλα αυτά, για να γίνουν από «βίωμα», «τέχνη» πρέπει να διανύσουν κάποια διαδρομή · αυτήν της ερμηνείας. Πρέπει να ενταχθούν σε κώδικα. Στον κώδικα της ζωγραφικής. Και τότε αρχίζει μια μεγάλη ιστορία, εκείνη της μάθησης, με όλες τις στέρσεις και τις αναιρέσεις του αυθορμητισμού, εν ονόματι μιας έντασης και μιας πληρότητας, πράγματα που προϋποθέτουν περίοδο αναμονής, συχνά μακροχρόνιας.

Στην προσπάθεια αυτή, είναι φορές που νοιώθεις αδύναμος και παίρνεις στοιχεία από κάποιον άλλο ζωγράφο, που ίσως να είναι και μακρινός σου μέσα στο χρόνο και τον ανακαλύπτεις στη σιωπή των μουσείων. Τότε αποκτάς το συναίσθημα ότι ανήκεις σε κάποια οικογένεια, νοιώθεις την προστασία της. Είναι ένας τρόπος να βιώσεις την ιστορία πολύ προσωπικά.

Το αν τελειώνει ποτέ ή όχι η περίοδος της μάθησης αυτής δεν το ξέρω. Ξέρω όμως πως όσο περνάει ο καιρός τόσο πιο πολύ νοιώθεις καλά, δηλαδή φυσικά, δηλαδή τόσο πιο πολύ ταυτίζεσαι με τα χρώματα, τις προετοιμασμένες επιφάνειες του καμβά, τα εργαλεία σου, τη μυρωδιά από το νέφτι · και αυτό το θεωρώ αρκετό. Άλλωστε γι' αυτό ζωγραφίζουμε, γιατί μας αρέσει η μυρωδιά από το νέφτι. Τα άλλα είναι για μετά. Αφού γίνει η ζωγραφική.

Τα έργα που παρουσιάζω εδώ γίνανε, λίγο πολύ, χωρίς να το έχω αποφασίσει. Προέκυψαν από αυτό, που, με αρκετή ασάφεια άλλωστε, είχα στο μυαλό μου, από τις δυσκολίες να το πραγματοποιήσω, από την τύχη που συσσώρευε τα πράγματα αυτά γύρω μου, από την συμβίωσή μου μ' αυτά, από τα αποτυπώματα των προσώπων που τα άγγιξαν και την απουσία τους.

Σ. Δασκαλάκης